

[Glistrup]

man har 4 måneders sommerferie, 1 måneds juleferie, vinterferie i adskillige omgange a 1 uge stykket, og det halve år, man derefter har tilbage maksimalt at arbejde i, indebærer, at man skal møde tirsdag klokken 13 og kan rejse hjem fredag formiddag engang, og at man meget sjældent har aftenmøder eller noget som helst andet. Det får man altså denne enorme løn for, som jo ikke bare inkluderer de pengebeløb, man får, men også de skattefri tillæg, man får, de naturalydelse, man får, de rejser, man får, de pensioner, man får, de ventepenge, man får, og hvad der ellers er, og som selvfølgelig alt sammen skal indregnes i aflønningen.

Selvfølgelig skal man kunne leve af det, som hr. Glønborg sagde, men det skal en folkepensionist også, der får måske 41.000 kr. eller noget lignende på årsbasis, og jeg kan ikke se andet, end at hvis vi skal nå frem til det ideelle mål, burde folketingsmedlemmers og ministres aflønning ikke ligge væsentligt over en folkepensionists. Folkepensionen skal sættes op og ad flere trin, hvoraf det her er den første etape, der foreslås, nemlig at sænke lønningerne til de folkevalgte.

Udbud og efterspørgsel, som hr. Glønborg omtalte: Der er jo en enorm efterspørgsel efter at komme herind, og den efterspørgsel, der skal skæres væk, er formentlig den efterspørgsel, der er betinget af, at man bare vil rage penge til sig. Jeg har den filosofi, at når de offentligt ansatte har fortrængt de privatansatte, er det netop, fordi lønnen er for høj. De privatansatte ville bedre kunne klare sig med en folketingsløn på måske en tredjedel af det, vi har i øjeblikket, eller som forslaget går ud på, en nedsættelse i første omgang med 20 pct. Jeg tror altså, at en af ulykkerne ved det høje lønniveau herinde er, at vi har fået denne skæve fordeling med de mange offentlige ansatte.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Det er kedeligt, når vi kommer ind i en debat om disse spørgsmål, at hr. Glistrup ikke kan styre sin trang til at blive demagog.

Nu skal jeg holde mig inden for de parlamentarisk korrekte udtryk, og derfor kan jeg ikke sige det, jeg egentlig havde mest lyst til at sige om hr. Glistrups udtalelser om, hvad der kræves af arbejdsindsats af et folketingsmedlem. Men når man svinger sig op i det dér med 4

måneders sommerferie og 1 måneds juleferie osv., så vil jeg sige – for at sige det parlamentarisk korrekt – at det er i strid med kendsgerningerne.

Jeg har ikke været her i så mange år, men jeg har været her længe nok til, at jeg ved, hvor mange timer man skal præstere på et år – de kan være lidt forskelligt fordelt – for at tage stilling til alt det, der bliver lagt på bordet, og så er man endda nødt til at prioritere, i allerhøjeste grad.

Naturligvis har vi her, som man har alle steder, det problem, at nogle kommer umådelig let om ved deres arbejde. Det er selvfølgelig et problem, men jeg tror næsten også, hr. Glistrup vil give mig ret i, at det kan vi ikke på nogen måde løse ved hjælp af vederlagets størrelse. Det er et spørgsmål, der skal overlades til vælgerne, når de opdager det, om de synes, der bliver præstet et stykke arbejde af de mennesker, der er valgt til at være her.

Men snakken, hvor man forsøger at nedgøre vores arbejdstid til nærmest ingenting, den synes jeg i allerhøjeste grad er beklagelig, fremsat af et medlem, som har siddet her i så mange år. Jeg ville meget gerne, hvis forretningsordenen tillod det, bruge nogle meget stærke ord om den slags udtalelser.

Behnke (FP):

Der er, som flere af ordførerne har anført, tale om en genfremsættelse af et forslag. Som nævnt skyldes valget af det nuværende genfremsættelsestidspunkt et ønske om at komme med en opfølgning af landets statsministers helt klare og efter vores mening utvetydige udtalelser i forbindelse med årsskiftet.

Lad mig takke for den egentlig umiddelbare interesse for forslaget, jeg fornemmede hos Kristeligt Folkeparti. Kristeligt Folkepartis ordfører redegjorde for, hvordan man i forbindelse med finanslovforhandlingerne havde haft omkostningsvederlaget oppe og vende som et muligt spareobjekt. Hvis der havde været et forslag om at lade det blive reguleret, havde Fremskridtspartiet selvfølgelig været parat til at diskutere det.

Men det, der egentlig undrede mig mest, var hr. Glønborgs bemærkning om, at det var i orden, at folketingsmedlemmerne også skulle følge med, hvis der i befolkningen blev tale om en generel løntilbagegang. Det er jo pæcis det ar-